

EEN AFSCHEIDSFEEST.

Verleden week werd op het fort Kudelstaart een feest gegeven, dat deels bedoeld was als afscheid aan de vertrekkende landstormmannen, deels als St.-Nicolaasfeest. Op onze foto ziet men een groep der officieren en onderofficieren van het fort. (V.F.B.)

Je liet ons lang wachten, doch we hadden warmte, voor het eerst sedert vele, vele weken. En daarom wisten we hoe we geduldig moesten zijn." De eenarmige man zweeg een oogenblik; het ruwe volk rondom hem hing ademloos aan zijn lippen.

„Toen kwam jij naar buiten, burger Saint-Robert. Jij en je gasten, lachende en spottende. Mademoiselle de Montagne droeg een grooten diamanten collier, dien je haar gegeven had, een die je veertig duizend francs gekost had, een som die ons allen langen tijd voor ellende had kunnen behoeden. Je beval ons trotsch ons van het vuur te verwijderen, achteruit te gaan, opdat wij je gasten niet zouden hinderen. En wij — gehoorzaamden .... O, we wisten zoo goed te gehoorzamen. We verlieten het weldadige vuur en stonden opeengehoopt, huiverend in een hoek van het plein."

Weer zweeg de man, en de stilte van de menigte deed benauwend aan. Saint-Robert wendde zijn afgemat gelaat naar den kant waar ik stond en opnieuw zag ik den grooten angst in zijn blik.

„Toen sprak je weer tot ons. Je zei: „Hier is het brood waarnaar je gevraagd hebt!" We zagen je bedienden, een stoet van lakeien en die allen droegen stapels brood, hoog opgestapeld. Ah! dat heerlijke brood! Dat gezegende brood! We verslonden het met onze oogen en weer zegenden wij je!"

Een gemompel ging door de menigte, doch stierf weer weg.

„We stonden daar en wachtten, geduldig en stil, doch o zoo verlangend. We konden het heerlijke brood ruiken waar we stonden. Neen, niet ons eigen harde boerenbrood, maar brood dat je zelf at, „pain de luxe", „pain bis." Je lakeien brachten steeds meer aan op zilveren bladen. We dachten aan onze vrouwen en kinderen thuis, kermende van den honger en in den geest zagen we ze dol van vreugde bij onze terugkomst. Het was hard, onduldbaar dat wachten. Toen stak je je hand omhoog, al je bedienden kwamen tegelijk naar voren op dit signaal en op hetzelfde oogenblik was al het brood, dat heerlijke brood — in het vuur geworpen — al dat kostbare brood, dat het leven van onze vrouwen en kinderen zou hebben gered."

„En toen schaterde je het uit! En al je edele gasten schudden van het lachen, toen wij als krankzinnigen in de vlammen vlogen om nog te redden wat te redden was. Het was nutteloos: het brood was reeds verbrand voor we het konden bereiken.

Verbrand en geblakerd vlogen we op je af, slaven die wij waren: we hadden je kunnen vermoorden. Je sloeg ons echter uiteen, jij en je gasten met jullie wapens. En wij, uitgezwakt en ongewapend konden niet vechten. Toen riep je met je bulderstem: „Laat het „Canaille" leeren mij niet lastig te vallen!" Burger Saint-Robert, herinner je je dat nog alles?"

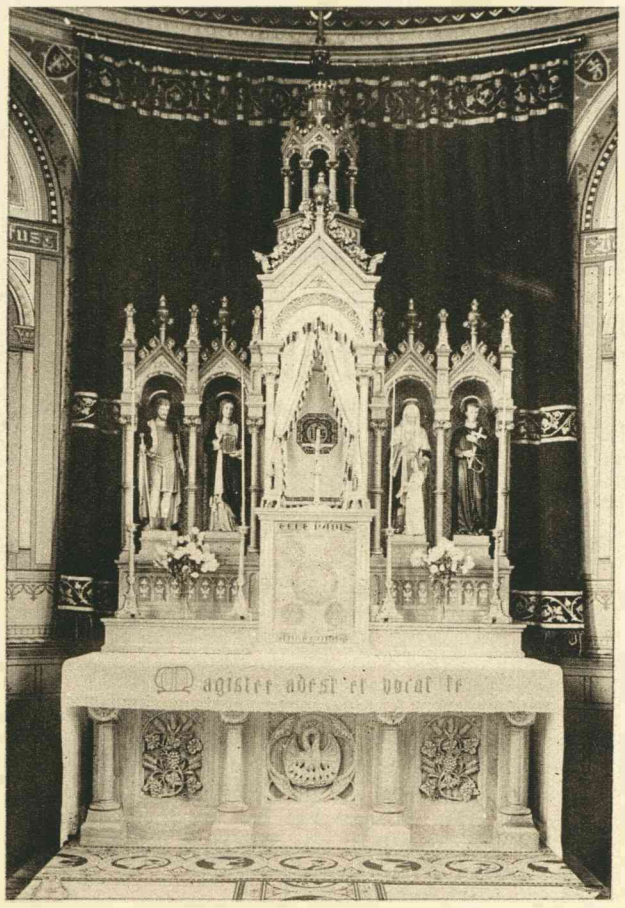

LUIT.-GENERAAL G. A. BUHLMAN.

GEN.-MAJOOR VAN TERWISGA.

Luitenant-generaal G. A. BUHLMAN, commandant van het veldleger, die als zoodanig zijn ontslag genomen heeft. — Gen.-maj. VAN TERWISGA, die luit.-generaal Buhlman in diens functie van commandant van het veldleger zal opvolgen.

EEN NIEUW ALTAAR.

Het nieuwe altaar, dat door een der parochianen geschonken werd aan de kerk te Wieringen. Deze offertafel werd gemaakt door de firma H. Funnekotter te Rotterdam.

H. C. KEYSER.

Ds E. A. G. v. HOOGERHUYZEN.

De heer H. C. KEYSER, directeur der firma v. Gend & Loos te Amsterdam, vierde verleden week zijn 50-jarig jubileum als ambtenaar dezer firma. — 3 December herdacht de heer Ds. E. A. G. v. HOOGERHUYZEN den dag dat hij vóór 50 jaar als dominee bevestigd werd te Ter Aa. Sedert 1 Jan. 1907 is hij emeritus en woont hij te Hilversum.

Zijn hooge stem sloeg over tot een gegil en op den hertog toespringende sloeg hij dezen in het gelaat.

Hoelang zou dat afschuwelijke tooneel nog duren?

Daar ging iets door de menigte van hand tot hand, tot het den eenarmigen man bereikte. Deze stak het omhoog, opdat allen het zouden kunnen zien: het waren sneetjes brood, broodkorsten en -resten met een touw aaneengebonden tot een groot halssnoer.

„Burger Saint-Robert!" schreeuwde de kleine aanvoerder, „om uw diensten aan het volk bewezen, benoemt het volk je tot ridder in de Orde van de Broodkorst!"

En onder uitbundig geschater en gehoon van den menschenhoop rondom hem, hing hij met nagebootste plechtigheid den krans van broodkorsten om den nek van den ongelukkige.

En met dit teeken van wraak van het lang geplaagde, nu losgelaten volk uitgedost, bengelde een oogenblik later hertog de Saint-Robert aan den lantaarnpaal.

De volksmassa, wier woede nu gekoeld was, loste zich langzamerhand op.

Het kleine mannetje bleef nog even staan, richtte zich op zijn teenen omhoog en den gehangene een kushand toewerpende, schreeuwde hij:

„Burger, zoo wreekt zich „Canaille"!"

DE GEÏNTERNEERDE ONDERZEEËR.

De Duitsche onderzeeër, die onlangs bij Terschelling geïnterneerd werd, is vandaar naar Alkmaar overgebracht, waar hij door onzen fotograaf, ondanks de moeilijkheden die er aan verbonden waren, gekiekt werd. (V.F.B).

DE REGEERINGSZORG VOOR DE EIEREN.

Links: een kijkje op de veiling te Amsterdam, waar wekelijks duizenden eieren geveild worden. Rechts: De eieren worden, na te zijn gekeurd (hetgeen geschiedt door ze met een kaars te doorlichten) van een rijksmerk voorzien. (foto's V.F.B.)

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.